

Ad nr. 24 Udenrigsudvalget

Der er foretaget en sproglig omformulering med henblik på at bringe beskrivelsen af udvalgets arbejdsområde på linje med beskrivelsen af de øvrige udvalgs arbejdsområder. Med stjernen refereres til lov nr. 289 af 4. juni 1986.

Til nr. 4

Forslaget er dels en redaktionel konsekvens af den foreslåede affattelse af § 7, stk. 1, hvorved antallet og rækkefølgen af de stående udvalg ændres. Derudover vil den foreslåede formulering hindre den eventuelle mulighed for omgåelse af hensigten med bestemmelsen, som blev drøftet ved dens gennemførelse, jf. Folketingstidende 1987-88 (1. samling), forhandlingerne sp. 4481 ff.

Til nr. 5

Bestemmelsen om, at det først valgte medlem – eller i dettes forfald det næstfølgende medlem, som er til stede – sammenkalder medlemmerne til et sættende møde, foreslås ændret, således at det i stedet påhviler Folketingets formand at foranledige udvalgene indkaldt til sættemøder.

Til nr. 6-8

Da der til alle udvalg er knyttet en sekretær, som ikke er medlem af Folketinget, foreslås det, at bestemmelsen om næstformandens hverv som sekretær udgår.

Til nr. 9

Det foreslås, at bestemmelsen om, at udvalgsarbejde normalt ikke bør finde sted, når der er møde i Tinget, udgår, da det i praksis har vist sig umuligt at undgå sammenfald af udvalgmøder og møder i Tinget. For at undgå sammenfald ville det være nødvendigt at inddrage mandag, tirsdag formiddag og fredag eftermiddag til udvalgmøder.

Til nr. 10

Ved forslaget bringes bestemmelsen i overensstemmelse med praksis, hvorefter underretning om udvalgsarbejdets forløb kun afgives, når Folketingets formand beder om det.

Til nr. 11

Folketingsudvalgenes adgang til på eget initiativ at anmode sagkyndige og repræsentanter for selvstæn-

dige institutioner og foreninger om at afgive udtalelser til udvalgene er tidligere blevet fastslået af Udvalget for Forretningsordenen i forbindelse med drøftelser om indførelse af høringer, jf. f.eks. udvalgets betænkninger af 10. december 1965 og 16. maj 1973 (Folketingstidende 1965-66, tillæg B sp. 68, og 1972-73, tillæg B sp. 1973). Hidtil er denne adgang dog kun blevet anvendt i meget begrænset omfang af udvalgene, der normalt har anmodet den pågældende minister om at formidle ønsker herom. Ikke mindst er større møder med samtidig tilstedeværelse af folkevalgte, embedsmænd, sagkyndige og eventuelt repræsentanter for interessegrupper (ofte benævnt høring, konference, seminar m.m.) typisk blevet arrangeret af den pågældende minister, uanset at initiativet til mødet er opstået i et folketingsudvalg.

Med den foreslåede bestemmelse i forretningsordenen er det ønsket at give udvalgene en udtrykkelig hjemmel til at beslutte, at oplysninger om et bestemt emne indhentes gennem afholdelse af en høring, og til selv at gennemføre en sådan. Som forslaget er formuleret, vil en høring kunne besluttes ved en almindelig flertalsbeslutning i udvalget, men det er præsidiets opfattelse, at en høring kun vil kunne gennemføres med et tilfredsstillende resultat, når der er bred tilslutning til høringen i udvalget. Den nærmere tilrettelæggelse af høringen fastsættes af udvalget. Udvalget beslutter endvidere, om der skal være adgang til mødet for offentligheden, herunder pressen. Det besluttes endvidere, om der skal kunne gennemføres billed- og lydoptagelser fra mødet.

Den foreslåede bestemmelse giver udvalgene mulighed for at invitere såvel private (f.eks. repræsentanter for interesseorganisationer og privat ansatte eksperter) som offentligt ansatte (f.eks. eksperter ansat på højere læreanstalter) og repræsentanter for offentlige myndigheder (herunder naturligvis ministre) til i et møde at redegøre for et emne og i øvrigt fremlægge synspunkter herom. Det bemærkes, at bestemmelsen ikke giver udvalgene adgang til at afkræve disse personer oplysninger og ikke medfører en udvidelse for offentlige myndigheder af den oplysningspligt, der påhviler disse gennem ministerens ansvar over for Folketinget eller gennem særlig bestemmelse. At det er ministeren, der er ansvarlig over for Folketinget, medfører endvidere, at en invitation til embedsmænd fra statsadministrationen om at afgive en udtalelse under en høring eller i øvrigt at deltage i en sådan – i overensstemmelse med praksis – må formidles gennem den pågældende minister. Regler, der påbyder privatpersoner og offentlige myndigheder en pligt til at afgive udtalelse over for et folketingsudvalg, kan efter præsidiets opfattelse ikke anses for